

TÄHEKE

NR.4 1964

22. APRILLIL SUNDIS VLADIMIR ILJITŠ LENIN

G. VOLOŠINI joonistus „SUDAMLIK VESTLUS“

Hobust mängimas

PAVLO MAKRUŠENKO

On soe suvepäev. Uljanovite lapsed on tulnud varjulisse aeda. Tüdrukud mängivad nukkudega. Volodja ja Mitja mängivad hobust. Kordamööda teineteist ohjadest juhtides kihutavad nad mööda alleesid.

See mäng on tuntud juba iidsest ajast saadik. Kõikidel aegadel on lapsed mänginud hobust. Mängivad ka Volodja ja Mitja.

Volodja on Mitjast neli aastat vanem. Algul jookseb ta kutsarina, ergutades oma hobust vitsaga.

Kõik läheb hästi, kuni poisid pole oma kohti vahetanud. Kui tuleb Volodja kord hobusena joosta, rabeleb ta sageli lahti ja jookseb oma kutsari käest minema.

Volodja tüdib peagi hobune olemast ja teeb ettepaneku mängida uut mängu.

Mitja aga on solvunud: ta on ju nii vähe oma hobusega sõita saanud. Mitja viskab end murule pikali ja nuriseb:

„Sa oled minust tugevam. Jooksed ära, millal pähe tuleb. Seda aga ei juhtu, et hobune kutsari juurest minema jookseks...“

Volodja vastab:

„Õige. Sina pead hoolitsema, et su hobune sõna kuulaks. Et hobust tööle panna, pead teda meelitama, talle mõne maiuspala andma. Hobused armastavad, näiteks, soolaga leiba...“

Mitja toob toast tüki soolaga leiba. Volodja sööb selle isuga ära ja ütleb:

„Nüüd on hoopis teine asi. Nüüd kuulab su hobune palju rohkem sõna!“

Jooksnud veidi aega Mitja meelega hobusena, viskab Volodja samuti ennast murule pikali.

„Noh, hobu, tõuse üles!“ sunnib Mitja.

Hobu aga püherdab ühelt küljelt teisele, pillub jalgu üles ega tee käsust väljagi.

Siis proovib Mitja teistmoodi:

„Tõuse, Volodja!“

Volodja tõrgub. Viimaks ütleb ta nooremale vennale:

„Tead mis, Mitja, hakkame siiski mõnda teist mängu mängima!“

„Missugust?“

„Selle mõtleme kohe välja...“

Ja Volodja mõtleb välja uue mängu.

Tanja Tallinnas

Tanja sõitis emaga Tallinna. Vanaemale külla. Linnas oli palju rahvast ja autosid. Majad kõrged. Taksot, seda ruudulise küljega autot, nad ootama ei jäänud. Tanja kippus küll autosse, aga ema ütles, et jaa-mast vanaemani ei ole palju maad.

Vanaemal ja emal oli palju rääkida. Jutustati, kuidas on vanaisa, isa, venna ja kõigi teiste tervis. Vahel päriti ka üht-teist Tanjalt. Lõpuks vanaema arvas, et laps võiks õue minna.

„Ära sa kaugele mine, eksid ära!“ hoiatas ema.

Tanja vaatas hoovis ringi. Lipsas hoovivärvast tänavale. Ta vaatas ja vaatas ega jõudnud kuidagi selgusele, kuidas võib linnas ära eksida. Tänavad on ju nii sirged! Ta hakkas mööda tänavat edasi minema. Vaatas maju ja kaupluste aknaid. Nii jõudis ta tänavanurgale. Jälle nõörsirge tänav. Nüüd tahtis Tanja tagasi minna, aga märkas, et ei oska. Tänav, kus ta seisis, oli võõras, päris võõras. Tanja silmad läksid märjaks.

„Miks sa nutad?“ küsis üks onu.

„Ei oska koju minna!“

„Kus sa elad?“

„Maal. Tulin vanaemale külla.“

„Mis su nimi on?“

„Tanja.“

„Pole viga. Lähme miilitsasse!“ ütles võõras onu.

Tanja ei taha miilitsasse minna. Naabritädi hirmutab miilitsaga lapsi. Räägib, et

miilitsionärid on kurjad. Ükskord lubas ka Tanja miilitsaonu kätte viia. See oli siis, kui ta kogemata naabritädi akna katki vis-

kas. Ei, Tanja küll miilitsasse ei tule! „Pole midagi,“ lohutas võõras onu. „Miilitsas on head ja targad onud. Nemas oskavad sind aidata.“

Siis nad seisdiki suures mitme aknaga toas. Tanja süda värises. Hõbepagunitega miilitsionäär seisis tema ees. Tõstis Tanja tugitooli istuma ja hakkas naerma.

„Kuule, sa oled nutnud! Mis oleks, kui õige peseksime silmad puhtaks. Siis ma näeksin paremini, kus sa elad.“

Imelik mees see miilitsaonu! Kuidas ta minu silmadega näeb, kus minu vanaema elab? Nii arutas Tanja, kui tal silmi pesti. „Noh nii, hoopis teine asi, kui silmad selged,“ rõõmustas miilitsaonu. Ka tema küsis

Anto Roosnaallik

Kai ja Pireti lemmiksaadeteks raadios ja televiisoris on „Mõista, mõista!“, olgu siis mõistatuste andjaks Buratino või keegi muu. Tüdrukud hakkasid ka ise mõistatusi välja mõtlema.

„Kes ronib üles kõrgele ja naerab?“ küsis Piret.

Kai mõistatas. „Orav!“

„Ei. Kõrgemale kui kuuselavad?“

„Aa, tean!“ leidis Kai lahenduse. „Päike!“

„Õige!“

„Aga pealt on karvane ja sees on mesi?“ esitas Kai omapoolse mõistatuse.

Piret jäi mõtlema, kuid Kai ei mallanud oodata, vaid lisas: „Mõmiseb...“

„Karu?!“

„Jah.“

„On toa ja õue vahel?“ tuli Piret välja väga raske mõistatu-

sega.

„Ei tea,“ tunnistas Kai pärast põgusat mõtlemist.

„Algab „a“-ga...“

„„A“-ga...?“

„Jah, „a“-ga.“

„Teine täht?“ tahtis Kai teada.

Tanja nime ja elukohta. Tanjake jutustas, nii palju kui teadis.

„Ah-soo, või vanaema elab suures kollases majas. Tore! Küll me selle maja üles leiame.“

Siis ütles ta teisele, punaste pagunitega miilitsaonule: „Sõiduta Tanjat, näita talle linna.“ Ja Tanjalt küsis nagu kinnituseks: „Sa tahad ju autoga sõita, eks ole?“

Punaste pagunitega miilitsaonu keeras nii osavalt rooli, et lust vaadata. Ja kui tore dat juttu ta oskas rääkida! Tanja ei märganudki, kuidas nad jaama jõudsid.

„Kas siin jaamas tulid emaga rongilt?“ küsis miilitsaonu.

Jaa. Seesama paekivist hoone. Siit läks Tanja emaga üle suure platsi.

Onu militsionäär keeras auto samale teele. Nüüd ta sõitis hoopis aeglasemalt. Vahetevahel küsis, kas Tanja mäletab seda kivi-müüri, seda maja? Miks Tanja ei mäleta! Mäletab isegi suurt kella tänavanurgal.

„Näe, ongi vanaema maja!“ kilkas korraga Tanja ja plaksutas käsi. „Kas sina ka elad vanaema majas? Ega sa muidu oleks seda nii kiiresti üles leidnud!“ tahtis Tanja teada.

Miilitsaonu hakkas naerma: „Ei ela. Aga su silmad olid nüüd puhtad ja nii ma leidsingi.“

OSVALD SIIM

ARVA ÄRA!

P	A	U	L
A	L	L	I
U	L	V	I
L	I	I	S

TEEME ISE MÖISTATUSE!

Selle väikese ristsõna eeskujul koosta niisamasuguseid nimedest ELLI, ELVI, TIIT, PEET ja ALMA, KAIA, IMBI, RAIK. Kui sa sellega oled hakkama saanud, siis kolmanda ristsõna koostamiseks leia juba ise nimed.

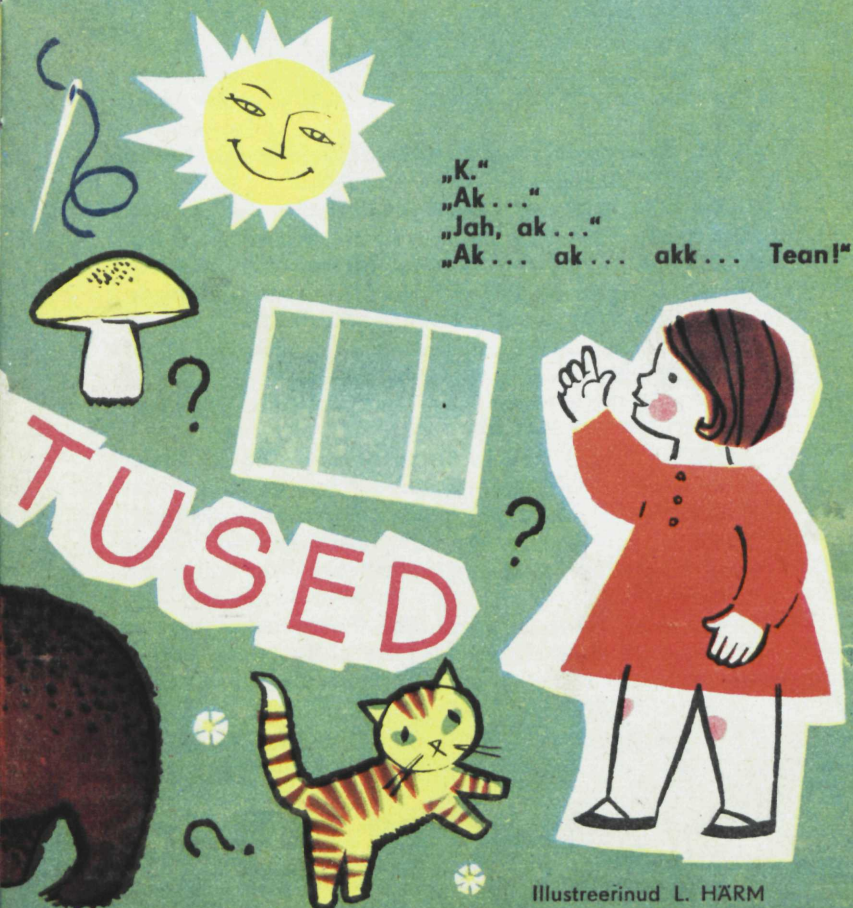

KUS ON KAKSIKUD?

Kaks nendest lumememmedest on sarnased. Missugused?

MITU JÄNEST ON KAPSASTES?

„K.“
„Ak...“
„Jah, ak...“
„Ak... ak... akk... Tean!“

rõõmustas ta. „Akliha!“
„Rumal!“ pahandas Piret. „See ju kirjutatakse „h“-ga. Järgmine täht on „e“.“
„Aken!“ taipas Kai.
Nii nad annavad teineteisele mõistatusi ja lahendavad neid. Mõned on nii rasked ja keerulised, et isegi isa ja ema ei suuda lahendada. Vanaema aga mõistab. Vanad inimesed on üldse väga targad. Nad on oma pika elu jooksul palju tarkust kogunud ehk, nagu öeldakse, elukogemusi talletanud. Vanaema teab ise väga palju mõistatusi. Need on kõige toredamad. Vanaema jutustas, et vanasti karjalapsed küpsetasid tule ääres kartuleid ja mõistatasid. Nii veetsid nad oma aega. Mõistatamine tegi pea hästi nutikaks, kõoli minnes oli siis rehkendamise tunnis kerge.

Illustreerinud L. HÄRM

ARVA ÄRA!

Soome kirjanik Raul Roine

JÄÄMÄGI

Kesk ääretut lainetavat avamerd kiikus jäämägi. Meri hingas rahulikult, vaevalt virvendades, päike paistis täie säraga ning jäämäe suhkrupeataoline tipp pildus sädemeid ja helkis nagu miljon miljonit teemanti.

Purjetas kohale pilv, valge ja ilus. Ta peatus jäämäe kohal, vaatas teda viivu ja hakkas omaette rääkima:

„Kui uljas ta on, kui ilus ta on ja kui pimestavalt ta oskab sädemeid pilduda! Külma värin käib must läbi, kui ma teda vaatan.“ Siis märkas pilv, kuidas päikesekiired jäämäge näsisid. Mägi sulas vähehaaval päikese sooja pilgu all ja tuhanded väikesed ojanired vulisesid mööda jäist nõlva alla merre. „Ära vaata teda nii hellalt, ära püüa teda sulatada, jäämägi on minu oma!“ tõreles pilv päikeselega.

Ent päike ei hoolinud sellest. Ta vaid naeratas ja paistis veelgi kuumemalt.

Pilv mõtles hetke, mida teha, ja otsustas siis oma seeliku laiali laotada, et jäämäge päikese palava pilgu eest varjata.

„Oeh,“ ohkas jäämägi. „Sa oled hea. On nii meeldivalt jahe sinu varjus kiikuda.“

Pilvel oli hea meel, et jäämägi teda kiitis, ja ta küsis:

„Soovid, ma riietun veel tumedamasse seelikusse ja

laotan selle üle kogu taeva, siis ei pääse päike sind nädal aega paistma?“

„Kui sa suudad, siis tee seda, see oleks minu tervele hoopis kasulik,“ vastas jäämägi.

„Päikest suudan ikka varjata!“ suurustas pilv ja pugus tumedatesse riidesse ning laotus raskena ja tumehallina üle kogu taeva.

Aga ka meri ärkas, kui ilm süngeks muutus. Hakkas ägedalt puhuma, ja rahulikult veerenud lainevirvendused muutusid vahuharjalisteks murdlaineteks, mis peksid jäämäe külgi, nii et mürises, ja lõhkusid sealt lahti suuri tükke.

„Oi!“ sõnas nüüd pilv. „Ma ei saa vaadata, kuidas meri sind selliselt vintsutab ja lõhub. On sul väga valus?“

„Ei ole,“ vastas jäämägi. „Olen ju jää ega tunne valu.“

„Kuid minule tuleb sellest hoolimata nutt peale,“ lausus pilv ja pillas suuri pisaraid jäämäe turjale. Ja kui pilv oli kord alustanud, ei saanud ta enam pidama. Algas ränk vihmasadu, mis peksis mäge igast küljest.

„Lõpeta juba see tõinamine!“ hüüdis jäämägi vihaseelt. „Kas sa ei näe, et sinu pisarad mu hukutavad? Nad sulatavad mind kiiremini kui päikesekiired.“

„Uuh!“ nuuksus pilv ja valas edasi. „Ma ei saaks seda teha ka siis, kui tahaksin. Anna andeks, anna andeks, kallid jäämägi, aga olen kord juba selline!“ Saabus pime ja tormine öö. Tuul ulus ja vingus ning hiiglasuured lained ja vihmavaling kulutasid jäämäge.

Hommikuks oli pilv end tühjaks nutnud. Aga ka jäämägi oli otsa saanud, viimseni. Temast ei olnud muud järele jäänud kui lainetevoogudel visklevad valkjasrohelistes jäätükid.

Ja kui võidukas päike tõusis keskpäeva kõrgusele, suudlesid päikesekiired needki olematuks.

Eno Raud

Üks Lapimaal kuulnud lugu

KUIDAS TAAT SAUNAS KÄIS

Elasid vanasti eit ja taat. Said teineteisega hästi läbi ning pidasid oma maja suures üksmeeles.

Kord vana-aastaõhtul pani eit puhta pesu taadi jaoks valmis ja saatis ta lahke sõnaga sauna. Taat viskas vihaselt leili ja küüris ennast mõlema külje pealt, nii et kibu kiunus ja nuustik nuttis. Oli lõpuks puhas mis puhas.

Tuli koju ja kiitis eidele:

„Olek kohe hoopis lahedam ja mahedam!”

Istusid eite-taati lauda ja sõid kahe peale sõbralikult ära suure tüki karuliha koos hea hulga pohlamarjadega.

Õhtul aga hakkas eit taadi pesupauna lahti harutama ja nägi – taadi musta särki pambus polegi.

„Oi, taadike!” ütles eit. „Oled oma musta särgi maha unustanud.”

„Näh, kus lugu!” ehmus taat. „Lähen kohe sauna juurde tagasi ja vaatan järele, kuhu see särk siis sai.” Tõttaski taat tagasi sauna, aga võta näpust – särk kadunud kui tina tuhka.

Kodus kukkus eit kohe taati hurjutama:

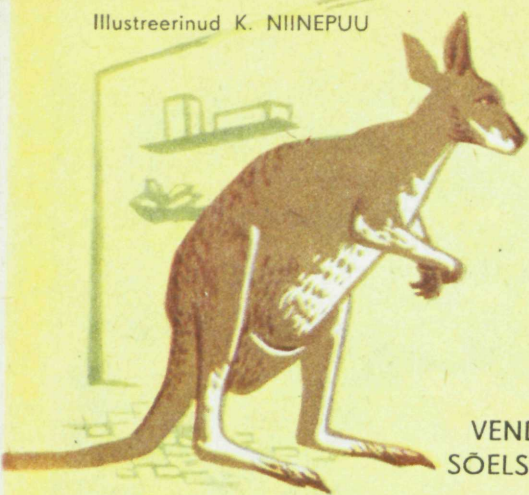
„Oh sind säherdust ja mäherdust! Oleksid parem enda sauna unustanud ja särgi koju saatnud!”

Ja siitpeale võttis eit taadi kallal iga jumala päev. Ei andnud minutikski hingerahu, tuletas aina kauge kaupmehe käest ostetud kallist särki meelde.

Niiviisi läks terve aasta mööda ja vana-aastaõhtul seadis taat jälle sammud sauna poole. Läheb taat sauna, hakkab vatte maha viskama, vaatab – tal ju kaks särki seljas. Eelmise aasta oma juba üsna must, selle aasta oma pole kah enam päris puhas. Aga küll oli taadil hea meel, et särk käes!

Siitpeale polnud eidel talle enam midagi ette heita, ja nad elasid sõbralikus meeles kuni surmani.

VENDA
SÕELSEPP

*Kui känguru käis
iseteenindamisega
poes*

AVATI AUSTRALIAS
MUUJATETA POOD.
PALJU LOOMI SAALIMAS
OLI IGALT POOLT.

KÕIKI KAUPU ALATI
ISE VÕTMA PEAD.
TAHAD VÄRSKET SALATIT –
VÕTA, OLE HEA!

KÄNGURUGI KARGLES TEEL,
KAASAS TUHI KOTT.
JÄREL SIBAS SELTSIMEES –
VÄIKE KUKKURROTT.

UKSEST SISSE ASTUSID,
AGA EDASI
ENAM NEID EI LASTUDKI.
ÕELDI SEDASI:

„KAS SIIS TEIE VEEL EI TEA –
SELLES POES ON KORD:
OMA KOTI ANDMA PEAD
ÄRA IGA KORD.“

VÕIMATU ON AGA SEE –
KÕHU KULJES KOTT.
LÄKSID TUHJALT TAGASI
KÄNGURU JA ROTT.

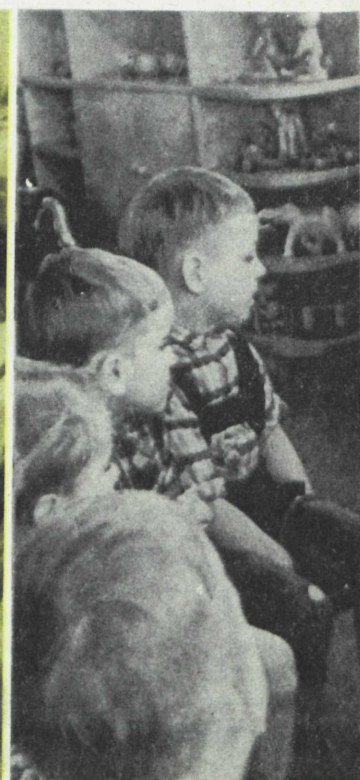
1

2

3

Kodune TÖÖ- PÄEV

Kui Reet ärkab, on ema ja isa juba tööle läinud. Siis algab temagi tööpäev. Tööpäev? Aga muidugi. Temal on ju ka nii palju toimetamist-talitamist, mis kuidagi maha ei jää suurte inimeste päris tööpäevast.

Kraps üles ja võimlema! Oi, kui erksaks ja reipaks selline hommikune võimlemine teeb (pilt 1)! Proovige ise ka, kui muidu ei usu!

Enne hommikusööki tuleb korra kaupluses käia. Piima osta ja muud veel, mida ema õhtul ütles (pilt 2).

Ja siis raamatust tarkust taga nõudma (pilt 3)! Õppimine koolis ja muidugi ka kodus, ongi praegu Reeda kõige tähtsam töö, ettevalmistus selleks päris tööks, mida teevad ema-isa. Reet käib koolis õhtupoolikul. Enne teeasumist tuleb vaa-

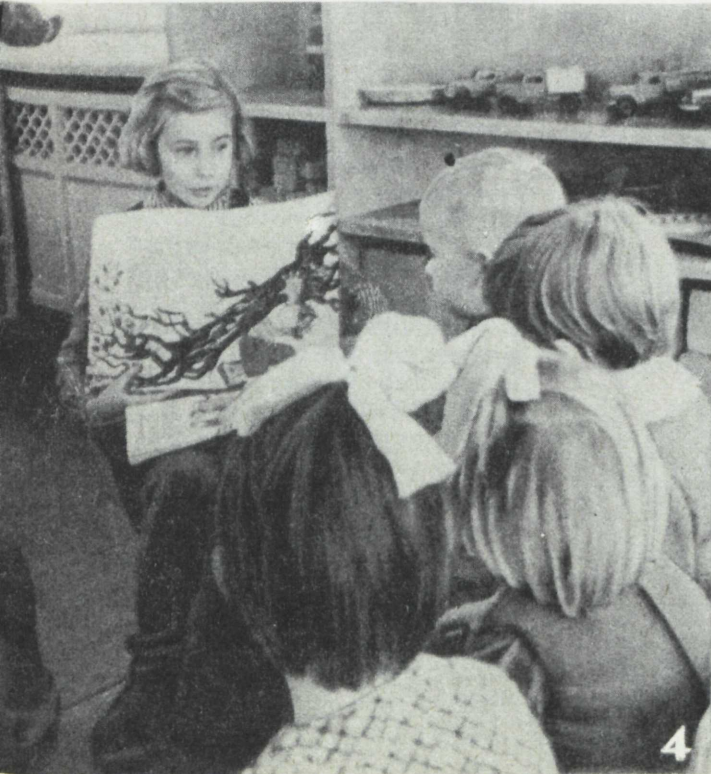
data, et riided korras oleksid ja et oktoobrilaste täheke ikka ilusti rinnas.

Kord või paar nädalas teeb Reet enne kooli kõrvalpöike lasteaeda. Seal teda juba oodatakse. Reet loeb mudilastele toredaid jutte ette, näitab pilte (pilt 4). Emal, lasteaias kasvatajal, on sellest palju abi.

Aga ärge nüüd mõtelge, et Reet on üks raamatukoi, kes toast kuidagi välja ei saa. Rohkem kui sõnad, näitab pilt, kuidas ta talveröömudest lugu peab (pilt 6).

Kui Reedal koolitunnid läbi, on ema juba kodus. Kahekesi saab köögis ruttu nõud puhtaks (pilt 5). Siis mängib Reet veidi viieaastase vennaga või heegeldab natuke. Iga päev jõuab kord õhtule. „Tore päev oli!“ ütleb seebivahuse näoga Reet (pilt 7). Siis on aeg voodisse minna.

G. GERMANI tekst ja fotod

4

5

6

Illustreerinud J. PALMSE

Illustreerinud O. SOANS

ELAR KUUS

ATI PÜÜAB VEE-ELUKAID

Hunt Kriim, see täitmatu, murdis metsas palju loomi maha. Urginimesel Atil tuli jahisaagist puudu. Ta kõmpis oma Kutsuga jõeale, kus nad kalu nägid.

„Siit võtame vee-elukaid!“ rõõmustas Kutsu.

Ati katsus kalu kätega haarata, kivist noaga lüüa, kirvega rabada – pihku ei jäänud midagi. Kutsu uskus, et tema oma nelja jalaga suudab rohkem. Ta hüppas jõkke, sumas ja sukeldus, kuid kalad olid kiired kui välk.

„Aih-aih,“ kurtis Kutsu, „ei käpp-käpakestega me vee-elukaid kätte saa.“

„Ehk mu nupp aitab meid!“ lootis Ati.

„Nupp nüüd mõni püügiriist!“ pahandas Kutsu.

Ati aga istus ning pani nupu tööle. Ja vaata, mis ta välja mõtles.

Kal: oli kõige soodsam oda-ga visata. Ainult et kivist oda-ots osutus liiga suureks, oli vaja väiksem teha.

Ati valmistas luust väiksema odaotsa. Jah, see tungis küll kalasse, ent kukkus jälle välja. Libe odaots tuli karedamaks hõõruda. Ati hõõrus odaotsa sisse teravad sakid ehk kisad. Nii sai ta HARPUUNI, mille ta pika varre külge kinnitas.

Pisemate kalade jaoks meisterdas Ati pisema harpuuni, AHINGU.

Hoopis tillukeste kalade tarvis nikerdas ta ühe kisaga konksu. Kui ta konksu väädi

abil ridva külge köitis, oli tal ÖNG.

Önge üle ei teadnud Kutsu, kas nutta või naerda:

„No, aüh-aüh, kuidas sa selle kõverikuga kedagi tabad?“

„Nupp juhatab, kuidas,“ arvas Ati. Ta mõtles: kalad pugivad ussikesi. Kui mina neile söödaks samuti ussikesi konksu otsa pistan?...

Ta tegi seda ja – hurraa! – ahven näkkas.

Aja jooksul hakkasid püütavad siiski aimama, et nood kaks kaldal koogutajat neid kimbutavad. Niikui Ati ja Kutsu jõe äärde ilmusid, pangesid kalad pärivoolu.

„Uus häda-häda-häda!“ kaebas Kutsu.

Ati aga raius oksti ja torkis neid jõepõhja. Algul singasonga, nagu maal põõsad kasvavad, siis ridamisi ristivoolu.

„Mis sa jälle välja mõtlesid?“ päris Kutsu.

„Et lagedal liigub igaüks käbedaht, läbi puhmastiku mitte, teen kaladele võsa ette.“

Kutsu juba usaldas Atit:

„Kui su nupp-nupuke seda juhatab, siis püüad vee-elukaid ka võsaga.“

Et püstipandud oksad ei kukku, põimis Ati nende vahele pajuvitsu. Nii sigines vette tara, KALATÖKE.

Kui Ati oma kalatökke peenikestest väätidest ja nõgese-kiududest punus, sai ta VÖRGU.

Nüüd oli neil püügiriistu küllalt. Nad pidid veel vaid kohti otsima, kus ka kala küllalt oleks.

Olivia Saar

LÖUNALAUAS

Seekord olid meil õhtusöögiks ahjukartulid. Kogu pere sõi isuga, ainult Jüri sorkis ja torkis kartulite pruuniksküpsenud põski.

„Miks sa ei söö, Jüri?“ küsis ema.

„Mulle ahjukartulid ei maitse! Praetud kartulid on paremad!“ Keegi ei lausunud selle peale sõnagi, ainult vanaema, kes meile külla oli tulnud, tõusis vaikselt lauast, võttis kapist külmi kartuleid ja võid ning süütas gaasipliidi. Hetke pärast, kui vanaema Jürile söögi ette tõstis, tegi poiss näo, nagu see talle maitseks. Tegelikult sorkis ja torkis ta toitu endist moodi edasi.

Nii juhtus meil sageli. Ja imelikul kombel ikka siis, kui vanaema külas oli.

Hiljuti oli ema lõunaks värskaid räimi praadinud. Pruunikad kalad, üksteise kõrvale ridastiku kaussi laotud, otse kutsusid sööma. Isa tõstiski juba mitmendat korda kala juurde ja kiitis: „No küll on maitvad räimed! Ei tea, kust merest need püüti?“

Jüril pikutas paras räim keset taldrikut. Poiss ise vaatas aknast välja. Räim pikutas edasi ja Jüri vaatas edasi. Vaatas niikaua, kuni ema küsis:

„Miks sa ei söö, Jüri?“

„Mulle räimed ei maitse! Mina tahan silku!“

Meie kõikide imestuseks tõusis seekord ema lauast. Tema pol-

Illustreerinud A. VENDER

nud varem kunagi Jüri „mulle ei maitse“ juttu kuulnud. Nüüd aga võttis ta Jüri taldriku, tõstis räime ära ja pani kausist uue asemele.

Jüri jäi emale üllatunult otsa vaatama.

„Eks sa siis söö nüüd silku!“ ütles ema.

„Silku? Kus see silk on?“

„Sinu taldrikul.“

Meie pahvatasime Jüri sissekukkumise peale täie häälega naerma. Jüri aga oli hingepõhjani solvunud:

„Kust mina pidin teadma, et räim on silk!“

Genriihh Sappir

TIKS JA TAKS

Mul on kell, kus kambreid kaks,
elavad seal Tiks ja Taks.
Käivad kõrvu ammu nad:
tiks-taks, tiks-taks!
Taktis sõbrad sammuvad:
tiks-taks, tiks-taks!

Aga ükskord, ei tea miks,
kiirustama hakkas Tiks.
Hõikas sõbrale siis Taks:
„Tiks,
mul jooksuks puudub jaks!“
Ja ta samm jäi lühemaks.
„Ise valesti käid, Taks!“
hõikas Tiks.
„Vaat kus saks!“
Riidu läksid riks ja raks
sõber Tiks ja sõber Taks.

Vaatan äkki: kell ei käi.
Kell nüüdsama seisema jäi.

Hüüdsin: „Häbi, Tiks ja Taks!
Peate leppima, te kaks!“
Kui on riius
kumbki sell,
ei tea keegi,
mis on kell.“

Tõlkinud KALJU KANGUR

„TÄHEKESE“

BOTAANIKAAED

Oli sügis. Aias kükitas väike Margit. Kaevas kühvlikesega rammusasse mulda auke. Margiti suur vend Ülo (see, kes õpib ülikoolis botaanikat) pani igasse auku pruuni sibula.

Tuli naabri Juku. Uudistas teiste tööd. Hakkas siis ka auke kaevama. Viimaks küsis:

„Mida me istutame?“

„Lumikellukesi,“ vastas Margit.

Juku ei uskunud. „Lumikellukestel on valged õied,“ teadis ta.

„Istutame lumikellukeste toidusahvriki,“ ütles Ülo.

„Kuidas sibulad saavad sahvriid olla?“ küsis Juku.

„Küll kevadel näed,“ naeratas Ülo.

Talvel sadas lund. Maa mattus hangedesse. Margit ja Ülo suusatasid aias. Tuli Juku ja küsis:

„Kas külm lumikellukeste sahvriki ära ei võta?“

„Ei võta. Pakane lume alla ei pääse,“ vastas Ülo.

Möödus mitu kuud. Lumi hakkas sulama. Aias jäid hanged päris madalaks. Ühest kohast paistis juba koltunud rohututt, teisest kohast must muld. Margit jooksis aeda. Jäi seisma ja kilkas:

„Juku! Ülo! Tulge ruttu!“

Tuli Juku. Tuli ka Ülo. Nägid: maapõuest olid ilmunud teravad kahvatud ninaotsad.

Ülo seletas: „Need on lumikellukeste idulehed. Nad olid sibulates peidus. Kevadpäike pani idulehed tärkama. Kuid maa on veel külm. Taimed ei saa toitu kätte. Kõike, mis tarvis, saavad nad sibulast. Sellepärast ongi sibul lumikellukese sahvriki.“

„Kas sibulast toit otsa ei saa?“ küsis Juku.

Ülo seletas: „Saab küll. Siis läheb sibul mustaks ja kõduneb ära. Asemele kasvab uus sibul. See on siis tuleval kevadel lumikellukese toidusahvriks.“

Iga päev käisid lapsed aias. Lumikellukeste idulehed sirgusid ikka pikemaks ja pikemaks ning muutusid ikka rohelisemaks ja rohelisemaks. Siis löid lehed lahti. Nagu kuuehõlmad seisid need laiali. Margit imestas:

„Vaata, Juku, mis lehtede vahel peidus olid – vars ja õienupp!“

Ühel päeval puhkesid õienuppudest lumivalged kellukesed. Ja nii oligi kevad käes.

Illustreerinud V. HURT

Lumikellukese sahvriki

Jeřim Ružentsev

NELI NÖBININA-PÖNNI

NELI NÖBININA-PÖNNI,
NELI NÖBININA-PÖNNI,
NELI NÖBININA-PÖNNI
KUULE SÖITMA HAKKASID.

NAD RAKETI TEGID ISE,
KÕIK NAD OTSUSTASID ISE,
TEKI KÜMNEMEETRIILISE
KOHVRI SISSE PAKKISID.

NELI ÖNNELIKKU PÖNNI,
NELI ÖNNELIKKU PÖNNI,
NELI ÖNNELIKKU PÖNNI
ANKE SAID VEEL IGALT MAALT:

SEEPE, HARJU, KÄTERATTE,
SULEPAID JA TINDIPOTTE,
SADA TUHAT KIRJAMARKI,
KALAMAKSAÖLI KA.

NELI RÖÖMSAT POISIPÖNNI,
NELI RÖÖMSAT POISIPÖNNI,
NELI RÖÖMSAT POISIPÖNNI
LOHUTASID VANEMAID:

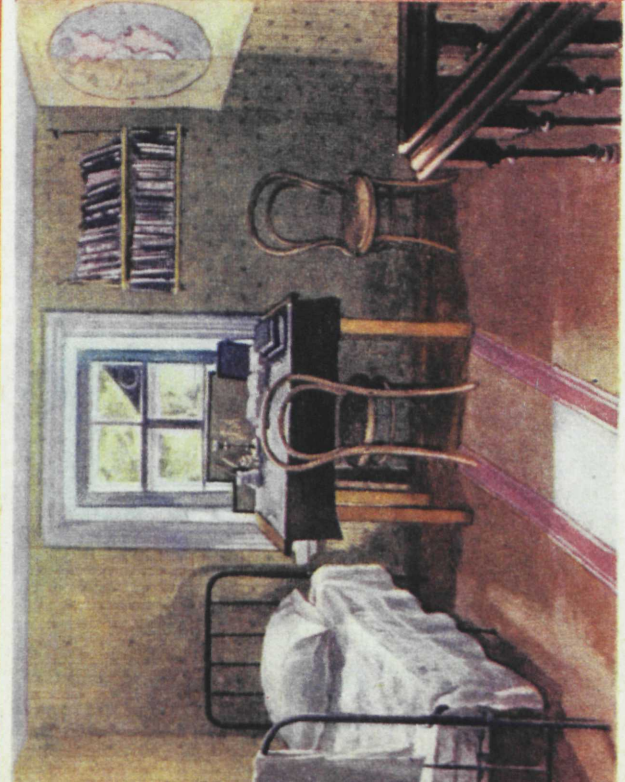
„ISAD, HUVASTI! HEAD TUJU!
EMAD, HUVASTI! HEAD TUJU!
MINGE RAHULIKULT KOJU,
VARSTI JÄLLE NÄETE MEID!“

NELI JULGET POISIPÖNNI,
NELI JULGET POISIPÖNNI
JUBA LENDASID RAKETIS
KUULE VASTU TUHINAL.

JUBA SÖITSID KUUST NAD ÜLE.
RÖÖMUST ... ÄRKASID NAD ÜLES,
RÖÖMUST ÄRKASID NAD ÜLES
OMA KODUS TEKI ALL!

Tõlkinud HELJO MÄND

Kui sa kõrvaloleva lehe keskelt kaheks lõikad ning numbrite järgi kokku murrad, saad pildi-almu Vladimir Iljitš Lenini noorusaastatest.

Volodja Ulijanovi tuba

I. SOKOLOV

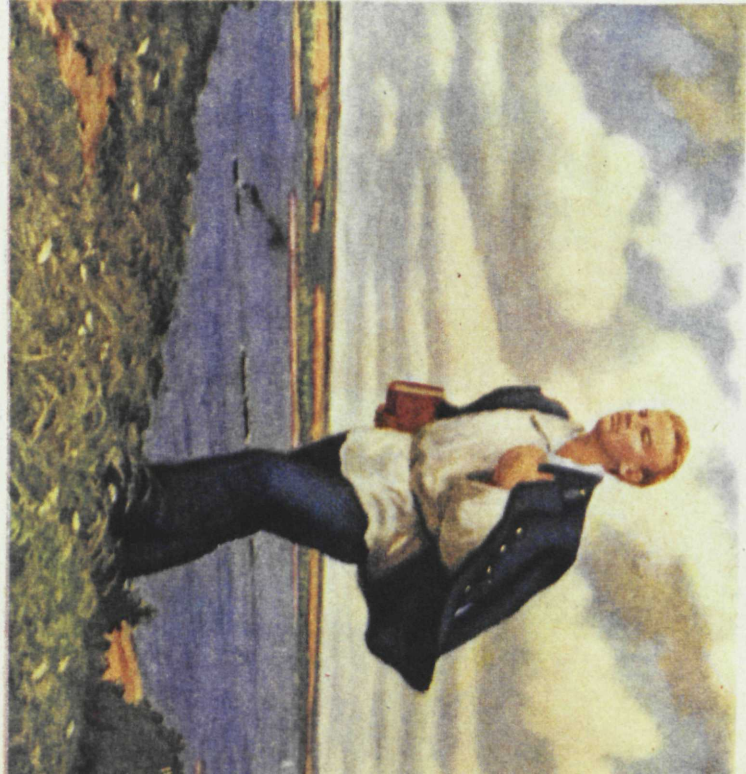

Lenini noorus

ESIKAANEL:
Volodja Ulijanov
L. SABANEJEVA

V. I. Lenin

V. I. Lenin nooruses

N. ZUKOV

Õppetund

ee väike pildialbum on V. I. Lenini noorusest. Vaata kõrvalolevat pilti. Eks kannab sa seda pilti iga päev rinnal? On ju oktoobrilapse punatähel kullaga kujutatud seesama Lenini lapse-
ea näopilt. Ta tuletab sulle alati meelde, et oktoobrilaps elab niisama rõõmsalt ja kasulikult, nagu elas Lenin.

Kunstnikud on loonud Leniniist palju kunstiteoseid. Need jutustavad tema elust ja tööst. Sa tead, et Volodja oli lõbus poiss. Ta mängis teiste lastega, laulis, luges ja joonistas. Aitas vanemaid inimesi, armastas töötada ja õppis hästi. Juba noorena hakkas Lenin võitlema rahva õnneliku elu eest. Tema juhtimisel lõi Kommunistlik Partei ja rahvas Nõukogude riigi. See on meie suur ja tore kodumaa.

P. BELOUSSOV

„Meie läheme teist teed“
(V. I. Lenini emaga pärast vend Aleksandri hukkamist 1887. aastal)

2

7

3

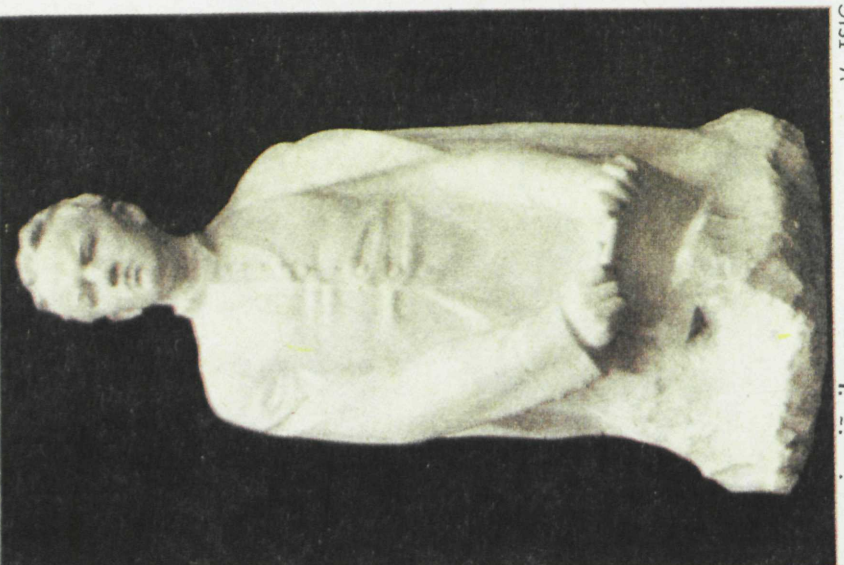
L. VASSILJEV

V. I. Lenini lapsepõlv

V. TSIGAL

Lenini gümnaasiumiõpilasena

9

Maiparaad

RONGKÄIGUS MEIE OLEME
NING PIDUTUJUS SAMMUME.
TÄIS ÖHUPALLE ON ME TEE
JA PUNALIPUD RIVI EES.
MINULGI KÄES MÄNGULIPP,
ISAL AGA PÄRIS LIPP.

LEELO LIIVAKU,
Tallinna 1. Keskkooli III-c klassi
õpilane

Aitan ema

Elan suure metsa ääres. Kodu juures on meil uus karjalaut. Seal elab kolmkümmend lehma, kuuskümmend kaheksa mullikat ja kaks hobust. Kokku on neid tervelt sada. Minu ema töötab laudas. Tema hoole all on mullikad ja hobused. Mina aitan emal mullikaid sööta ja joota. Vett pole vaja loomadele ette kanda, sest veejooks lauta on mehhaniseeritud. Nõnda polegi laudas raske tööd teha. Aitan ema hea meelega.

SIRJE LEMBRA,
Pärnu raj. Lõpe Algkooli
IV klassi õpilane

Tore koondus

Olen oktoobrilaps ja igal neljapäeval on meil koondus. Sageli on väga lõbus. Ükskord käisime koos III klassi oktoobrilastega Pireti kivi juures matkal. See oli kõige toredam koondus. Ilm oli ilus ja käia tuli üks kilomeeter, siis olimegi kivi juures. Seal meenusime muistendeid Pireti kivist ja Naistesoo. Käisime kõik ka kivi otsas. Pärast mängisime natuke peitust ja asusime koduteele. Küll oli lõbus!

HELGI MAGI,
Kingissepa raj. Kahtla 8-kl. Kooli
II klassi oktoobrilaps

Minu koolitee

Mina käin esimeses klassis. Minu koolitee on viis kilomeetrit pikk. Mul on koer Muta. Ta saadab mind hommikul suurele teele. Kord olin ilma Mutata ja mulle tuli rebane tee peal vastu. Ma ehmusin natuke ja rebane ehmus ka. Rebane jooksis ära metsa ja mina läksin julgelt edasi. Oma kooliteel näen ma veel sageli masinaid. Sõidavad metsaveotektorid, kraanad, kännujuuri-rijad ja palju Mooste näidissõidukite veoautosid. Niisugune on minu koolitee.

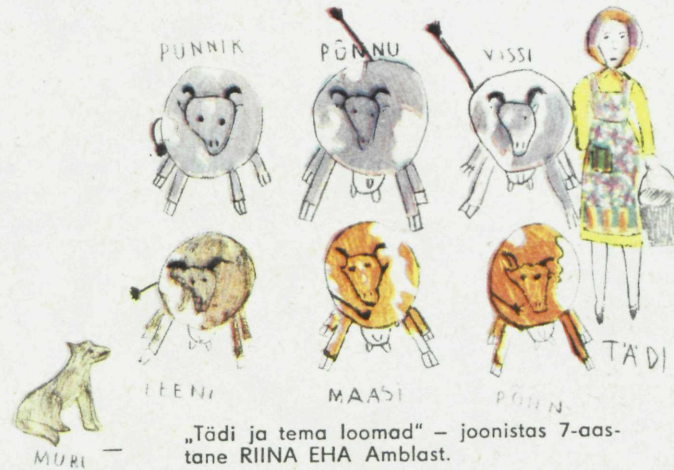
RAUL JANSON,
Põlva raj. Rasina 8-kl. Kooli
I klassi oktoobrilaps

Vihnavari

VÄIKE KATUS KEPI OTSAS
ALATI ON KAASAS MUL,
SADAGU KAS VIHMA VÕI RAHE,
KUIV MA OLEN SELLE ALL.

PEETER TALVIK,
Tallinna 7. Keskkooli I-a klassi
oktoobrilaps

„Jänkud maiustamas“ — joonistas 6-aastane OLLE KAMA Tartust.

„Tädi ja tema loomad“ — joonistas 7-aastane RIINA EHA Amblast.

„Kevad“ — joonistas 3-aastane IMBI VAHER Pärnu rajoonist.

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 4 — 1964. Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigana. Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk. Toimetuse aadress: Tallinn, Kesklinna Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel Kaagvere Internaatkooli II klassi õpilase S. KUUSIKU joonistus „Masinate remont“

Laduda antud 4. III 1964. Trükkida antud 30. III 1964. Trükkiaar 46 600. Paber 60 X 90, 1/8. Trükkiprooginaid 2. Arvutusprooginaid 3.13. MB-00785. Tellimise nr. 523. Trükkikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии

TERVITUS 1. MAIKS!

Illustreerinud E. PIKK

Tänav lainetab inimestest. Tänav voo-
gab lippudest. Tänav särab naeratus-
test. Siit läheb meie mairongkäik.
Siin sammuvad sinu isa ja ema, siin
sammud sina.

Juba möödunud aastal astusid sa,
lipuke ühes ja õhupall teises käes,
mairongkäigus. Ülemöödunud aastal
vaatasid seda vanaisa õlalt. Olid siis
kaasamarssimiseks veel liiga väike.
Kui kaua on inimesed käinud mai-
rongkäigus? Ule seitsmekümne aasta!
Esimest korda tulid 1. mail 1886. aastal
tänavale Ameerika töölised. Nad
esitasid oma peremeestele nõudmisi,
sest nende elu on liiga raske, liiga
röömutu. Selles rongkäigus ei olnud
lapsi, ei olnud õhupalle ega naeratusi.
Seal marssisid väsinud ja kurnatud
inimesed, kes pidid töötama 14
ja isegi 18 tundi päevas. „Nõuame
kaheksatunnist tööpäeva!“ – niisu-

gune oli esimese mairongkäigu loo-
sung.

Politseinikud ajasid töölisel laiali.
Aga inimesed ei alistunud. Nad võit-
lesid ja võitlevad nüüdki parema elu
eest.

Ka tänavu sammuvad kogu maailma
töölised mairongkäigus, kuid igaüks
oma mõtetega.

Kapitalismimaades on inimestel hirm
töötajäämise pärast, mure laste tule-
viku pärast. „Et kõik oleks teisiti!“ –
selle mõttega tulevad kapitalistlike
maade töölised mairongkäiku.

„Ehitame! Külvame! Loomeme!“ ütlevad
kevadlippude all Nõukogudemaa ja
rahvademokraatiamaade vabad ja
õnnelikud inimesed. „Ehitame kommu-
nismi!“ – see on nõukogude rahva
hüüdlause.

„Aitäh kodumaale õnne eest!“
ütlevad mairongkäigus meie lapsed.

ИНДЕКС 78231
HIND 15 КОР.

